

Indtægter, man fik gennem denne Telegrafstation, paa nogen Maade vilde være i Stand til at bære Driften, Forrentningen, Afskrivninger og Vedligeholdelse af den. Jeg synes, at under disse Forhold vil det være urigtigt, ja, jeg vil næsten sige: uforsvarligt, af Rigsdagen at bevilge et saa stort Beløb ud i det blaa. Saa vidt man kan se, staar vi i stærkt nedadgaende Konjunkturer, og man tror i meget vel underrettede Kredse, at vi staar overfor en stor finansiel Krise og maaske endda overfor et fuldstændigt finansielt Sammenbrud. Under disse Forhold synes jeg, at man skal overveje to Gange, maaske mange Gange, om det nu ogsaa er nødvendigt, at denne Station oprettes nu, for det eneste, vi endnu ved, er jo, at den højttæredede Minister ønsker en saadan Station, og at Beløbet for den vil blive mange, ja, et endnu ukendt Antal af Millioner.

Det er disse mange Spørgsmaal, som jeg synes trænger sig frem for en ved Overvejselen af denne Sag, og som jeg synes maa overvejes meget nøje og meget indgaaende, saaledes baade Spørgsmaalet om, hvilket System man skal bruge, hvor Stationen skal ligge, og Prisen paa Stationen. Man maa ogsaa tage særlige Hensyn og anstille særlige Overvejselser, for paa Radiotelegrafens Omraade sker der, som vi alle ved, store Forandringer og Forbedringer fra Dag til Dag, og om disse ogsaa vil paavirke Anlægsomkostningerne, ved vi ikke. Jeg synes, at alt dette trænger til nøje Overvejelse i det Udvalg, som den ærede Ordfører for Venstre jo ogsaa vilde have Sagen henvist til. Jeg synes, det trænger meget til en meget nøje og indgaaende Overvejelse, før Anlægget paabegyndes, eller der bevilges et Beløb til en Station, der i bedste Tilfælde er en overordentlig kostbar Institution.

Med disse Ord kan jeg kun slutte mig til Ønsket om, at Lovforslaget maa komme i et Udvalg og der maa blive underkastet en meget omhyggelig Overvejelse, saaledes at man, naar det igen kommer til at foreligge for dette høje Ting, vil være i Stand til baade at give Oplysning om, hvilket System der skal bruges, hvor Stationen ligger bedst, og hvad den omtrentlig vil komme til at koste med de nuværende Materialepriser og Arbejds lønninger.

Martin Olsen: Jeg kunde for saa vidt, ligesom jeg gjorde ved den Behandling, denne Sag sidst underkastedes her i Landstinget i den forløbne Samling, anbefale dette Lovforslag uforandret til Vedtagelse.

Men det viste sig jo baade ved Behandlingen i Salen og i Udvalget, at der om dette Spørgsmaal var afvigende Meninger, ganske vist ikke saa stærkt afvigende som de, der nu synes at komme til Orde, men afvigende Meninger om, om man skulde give Carte blanche for en Radiostation ved at give en Bemyndigelse en Gang for alle til at foretage de fornødne forberedende Arbejder, hvorefter der saa skulde forlanges en Bevilling af Rigsdagen, eller om man skulde nøjes med at give de 100 000 Kr., der nu forlanges til det forberedende Arbejde. Det var der Strid om, og naar der derfor i Beretningen staar disse diplomatiske Ord, at det ikke er lykkedes Udvalget at tilendebringe sit Arbejde i de faa Dage, hvori det har haft Sagen til Behandling, er jeg tilbøjelig til at tro, at hvis der havde været Enighed i Udvalget om Hovedprincipperne, havde det meget vel kunnet lykkes at føre denne Sag til Ende i den forløbne Samling. Det er nu ikke sket.

Jeg maa sige, jeg har staaet lidt uforstaaende overfor den Frygt, der er næret fra andre Sider, for at vedtage dette Lovforslag. Det er kommet frem her, at man var bange for at afskære Rigsdagen fra den nødvendige Indflydelse paa, hvad der skulde ske i Fremtiden. Jeg kan ikke se, at vi afskærer os fra noget som helst ved at vedtage det ene eller det andet. Naar der gives en Bevilling til forberedende Arbejder, er det naturligvis Meningen, at de, der skal foretage disse forberedende Arbejder, skal undersøge og afveje og efter bedste Skøn fremkomme med Forslag om, hvad det vil være rigtigt og forsvarligt at gøre, og enhver Rigsdag vil naturligvis altid være bundet til en vis Grad af den sagkyndige Undersøgelse, der forud er foretaget af de Folk, der er satte dertil. Det, de Herrer er bange for, undgaar man altsaa ikke, medmindre man fra Rigsdagens Side vil nedsætte en Kommission eller lignende, men det vil jeg dog ganske bestemt advare imod. Jeg har ikke kunnet forstaa, at den Frygt for, at Rigsdagens Bevillingsret skulde blive gaaet for nær, skulde fremkomme netop her i Landstinget, for efter hvad der er sket i Folketinget, maatte man gaa ud fra, at man der meget vel kunde overse dette Forslags Rækkevidde; der har man ikke næret en saadan Frygt, men har vedtaget Forslaget enstemmigt uden videre Omtale af det, og det er først her, at denne Frygt fremkommer. Men naar der er en saadan Opfattelse, saa maa Forslaget naturligvis